

El Diacrític | Xevi Generó Boix | Actualitzat el 30/12/2016 a les 14:47

Seixanta-quatre

Xevi Generó posa en valor en aquest article el treball de cures entre l'entorn polític i personal de Joan Coma Roura des del dia que va decidir no presentar-se a declarar a l'Audiència Nacional | «I són aquests seixanta-quatre dies de sol i fred que molts volem recordar com un dels actes de solidaritat i de lluita constant, diària i sense descans»

Assemblea del Moviment 30/03, el 30 de setembre passat | Josep Comajoan

«Viure vol dir prendre partit» (A. Gramsci)

A finals de març de 2016 Joan Coma rebia la notificació per la qual estava essent investigat pel jutge Ismael Moreno de l'Audiència Nacional. Gairebé nou mesos després era detingut i portat a Madrid per declarar. Semblen només dates, però no, són molts dies i moltes nits de debats, de dubtes i de clar-obscur. Durant aquest temps es contraposen dues posicions: per una banda, la política judicial de l'Estat espanyol intentant desgastar l'independentisme i, en primera persona, en Joan Coma i el seu entorn; i per altra banda, la constància d'una militància que portem anys vivint i militant el dia a dia com dues coses inseparables.

De totes les reunions, trobades i debats recordo, especialment, una de les primeres reflexions del diputat, company i advocat, Benet Salellas recalcant la necessitat de trobar espais de cura i personals amb en Joan Coma, més enllà del seguiment polític del cas. Estàvem al local de Capgirem Vic, envoltats de tota la gent amb qui comparteix el seu dia a dia, i totes i tots vam tenir clar que començaven uns dies (mesos) molt importants, uns mesos on cuidar-nos deixaria de ser una proclama moltes vegades oblidada sinó l'objectiu principal per fer front a l'embat judicial. Potser va ser així que va començar a canviar la por i la incertesa. Potser va ser així com en Joan no va perdre mai el somriure, malgrat tot...

I el punt d'inflexió va arribar el 24 d'octubre, quan en Joan va decidir no anar a declarar a l'Audiència Nacional. Podríem explicar moltes anècdotes entre aquell dia i el passat 27 de desembre, dia de la detenció. Són seixanta-quatre dies que totes i tots els que hem estat amb en Joan recordarem diferent. Personalment, intentaré recordar la normalitat aparent en què vam intentar viure dos mesos i 3 dies, però sense oblidar mai que el van detenir.

No el van detenir per no anar a declarar (tot imputat té dret a no declarar i renunciar al dret a defensar-se), no el van detenir per proclamar que «per fer una truita cal trencar els ous»... El van detenir per defensar la desobediència, per dir allò que moltes de nosaltres hem sentit, llegit o dit

amb anterioritat: «*deixem de supeditar les decisions de les nostres institucions a les decisions de les institucions espanyoles, en particular a les decisions del Tribunal Constitucional, que considera mancat de legitimitat i competència. Desobediència, venim temps també reclamant-ho*» (Joan Coma, en nom de Capgirem Vic, al ple de l'Ajuntament de Vic del 9 de desembre de 2015).

És per això, que l'Estat ens vol recordar que tot i no estar a la presó no som lliures.

I són aquests seixanta-quatre dies de sol i fred que molts volem recordar com un dels actes de solidaritat i de lluita constant, diària i sense descans. Són aquests seixanta-quatre dies que molta gent anònima ha acompanyat en Joan Coma. Som tot allò que vindrà després de seixanta-quatre dies amb tu. Gràcies per ser-hi, també a partir de demà, Laia, Sara, Quim, Pere, Josep, Isma, Albert, Sam, Roser, Toni, Arnau, Ignasi, Steve, Ramon, Asun, Lúdia, Nil, Marc, Xevi, Ivana, Laura, Jordi, Maria, Pau, Emilia, Marta, Mercè, Mònica, Antoni, Raquel, Anna, Katia, Dolo, Eva, Carla, Joan, Berta, Lluís, Txell, Jesús, Lluc i Joana... (i més, molts més).